

*Sabrina
Jeffriesová*



*Zimná
romanca*

Sabrina Jeffriesová
Zimná romanca

Vydal Slovenský spisovateľ, a. s.
Vajnorská 128, 831 04 Bratislava 3
E-mail: slovenskyspisovatel@slovenskyspisovatel.sk
www.slovenskyspisovatel.sk
Zodpovedná redaktorka Katarína Jusková
Tlač Kasico, a. s., Bratislava

Z anglického originálu Sabrina Jeffries: 'Twas the Night After Christmas,
ktorý vyšiel vo vydavateľstve Gallery Books, A Division
of Simon & Schuster, Inc., New York 2012,
preložila Miriam Ghaniová.

*Tento príbeh je fikcia. Všetky mená, postavy, miesta a udalosti sú výplodom
autorkinej fantázie alebo súčasťou vymysleného príbehu. Akákoľvek podobnosť
so skutočnými miestami, udalosťami a žijúcimi či nežijúcimi osobami je náhodná.*

V texte sú použité verše Clementa Clarka Moora
v preklade Jany Kantorovej-Bálikovej.

Copyright © 2012 by Deborah Gonzales
All rights reserved
Translation © Miriam Ghaniová 2016
Cover Design © Peter Brunovský 2016
Cover Photo © John Ennis
Slovak Edition © Slovenský spisovateľ, Ltd, 2016

ISBN 978-80-220-1940-8

Biaggi Bunch – ďakujem, že ste mi verili!

*Venujem láske svojho života,
ktorá prišla o rodičov v mladom veku.
Toto je pre Teba, zlatko.*

POĎAKOVANIE

Moja najväčšia vďaka patrí mojim kritičkám Rexanne Becnelovej a Deb Marlowovej, ktoré vždy vedeli, čo nie je dobré, keď som to sama nepostrehla. Deb, ďakujem ti, že si našla riešenie, keď som sa ocitla v závoze.

Ďakujem Becky Timblinovej a Kim Hamovej za to, že ma celé mesiace podporovali, keď som mala pocit, že sa zbláznim.

Táto kniha by neuzrela svetlo sveta bez mojej agentky Pamelý Ahearnovej, ktorá ma vždy povzbudzovala a nútila zabudnúť na vlastné pohodlie.

A neporadila by som si ani bez svojho editora Mickiho Nudinga, ktorý ani okom nemihol, keď som vyhlásila, že na dopísanie knihy potrebujem ešte mesiac. Vďaka, Micki, za pochopenie, že niektoré postavy musia dozrieť.

Na záver sa chcem poďakovať Renemu za to, že vydržal celý ten chaos so stoickým pokojom. Si najlepší na svete!

Prológ

Apríl 1803

Zatiaľ nikto neprišiel.

Osemročný Pierce Waverly, dedič po vojvodovi z Devonmontu, sedel na posteli v hornej hale riaditeľovho domu v Harrowe. Bol v škole už tri mesiace spolu s ďalšími šesťdesiatimi chlapcami.

Dnes bol prvý deň prázdnin a po väčšinu chlapcov si už prišli ich rodiny. Aj on mal zbalený kufor, bol pripravený.

Ale čo ak poňho nikto nepríde? Bude musieť zostať v škole, sám ako prst v dome riaditeľa?

Mama s otcom isto prídu. Pravdaže prídu. Prečo by neprišli?

Lebo otec si myslí, že si slaboch. Preto ňu poslal do školy, aby ňu život trochu zocelil.

Brada sa mu zachvela, trpel astmou. Nemohol si pomôcť, ale páčilo sa mu, keď ho mama učila hrať na klavíri. No otec to pokladal za zoženštené. A ak sa občas skryl, keď ho otec chcel vziať zajazdiť si, bolo to len preto, že otec stále zdôrazňoval, čo robí nesprávne. Potom sa Pierce tak zlostil, že by otcovi najradšej vyhodil na oči aj nepekné veci. Ba čo viac, nevedel by sa nadýchnuť a začal by hneď panikáriť. Potom by prišla mama a pomohla by mu lapiť dych. A to otec neznášal.

Pierce stisol zuby. Dobré, možno ho otec nechá zhniť v tejto škole, ale mama isto nie. Chýba jej – to vedel, hoci mu nepísala často. Aj ona mu chýbala. Veľmi. Vždy vedela, čo má

robiť, keď mu začalo písať v hrudi. Nemyslela si, že hrať na klavíri je zoženštené, a okrem toho mu hovorila, že je múdry, nie drzý. Často ho rozosmiala, hoci len v liste, ktoré od nej dostával zriedkavo. No ak ani ona poňho nepríde...

Do očí sa mu tisli slzy. Kradmo sa okolo seba poobzeral a utrel si ich päšťami.

„Bože, ty si ale padavka, že reveš za rodičmi,“ ozval sa mu za chrptom posmešný hlas.

Dočerta. Bol to jeho úhlavný nepriateľ George Manton, dedič vikomta Rathmoora. Manton bol od Piercea starší o päť rokov. Vlastne takmer všetci chlapci boli starší. A väčší. A silnejší.

„Neplačem,“ povedal namrzene Pierce. „To je ten prach.“

Manton odfrkol. „Asi budeš mať zasa záchvat. Nemysli si, že verím takým nezmyslom. Ak pri mne začneš dychčať, kopnem ťa do zadku, až ti vyrazí dych. Si hanbou Harrowu.“

Aspoňže vie to slovo hláskovať. Nevedel by hláskovať ani slovo zadok, aj keby ho mal napísané na čele.

Pierce vedel, že to radšej nemá hovoriť nahlas. Keď naposledy povedal svoj názor, Manton ho tak kopol, až pristál na zemi.

„No?“ provokoval Manton. „Nemáš čo povedať na svoju obranu, ty sraľo?“

Si vyrastený tučniak, ktorý sa bije s len o polovicu menšími od seba, lebo aj mozog máš iba polovičný.

Ani to však Pierce nepovedal nahlas. „Zdá sa, že je tu tvoj sluha.“ Ukázal na dvere. „Nemôžeš ho nechať čakať.“

Manton pozrel na lokaja v rovnošate Rathmoorovcov, akoby ho nevidel. „Nechám ho čakať, dokedy sa mi bude chcieť. Som dedič, môžem robiť, čo sa mi zachce.“

„Aj ja som dedič, ak to náhodou nevieš.“ Pierce sa udrel do hrude. „A tvoj otec je len vikomt, zatiaľ čo môj je earl.“

Keď Manton prižmúril oči, Pierce prekliat svoj ostrý jazyk.

Nemal pichať do osieho hniezda, ale keď ho Manton tak nahneval!

„To ti nepomôže,“ odsekol Manton. „Si bastard, akýže earlov syn. To sa stáva, keď sa cudzia krv zmieša s dobrou anglickou krvou. Tvoj otec teraz určite ľutuje, že si začal s tvojou matkou.“

„Neľutuje!“ vykrikol Pierce a vyskočil na rovné nohy. Manton sa tváril pokojne, Pierce nemal vybuchnúť. Manton sa vždy vrhal do boja, keď zavetril krv, no Pierceovi to bolo jedno. „Moja matka je len polovičná cudzinka. Starý otec Gilchrist bol anglický šľachtic!“

„Chudobný ako kostolná myš,“ utrúsil posmešne Manton. „Neviem, čo tvoj otec videl na dcére chudobného baróna, hoci obaja vieme, čo videla ona na ňom – len peniaze a šancu stať sa vojvodkyňou. Šikovne sa naňho prilepila.“

Pierce ho prepichol pohľadom. „Neotieraj si jazyk o moju matku! Nič nevieš. Drž hubu, lebo...“

Nato Manton plesol Piercea po uchu tak silno, až na chvíľu ohluchol. Stál ako omráčený a snažil sa spamätať. Skôr ako sa stihol vrhnúť na Mantona, zasiahol sluha.

„Asi by sme mali ísť, pane,“ ozval sa nervózne. „Ide pán riaditeľ.“

To Mantonovi stačilo. Aj Pierceovi. Stál a lapal dych, odhodlaný pobiť sa, ale keby si pohneval ešte aj riaditeľa, otec by mu nikdy neodpustil.

„Nemáš ty šťastie?“ precedil cez zuby Manton. „Budeme pokračovať, keď sa vrátíme z prázdnin.“

„Už sa neviem dočkať!“ vykrikol Pierce, no lokaj už odvádzal Mantona z haly.

Po prázdninách to asi oľutuje, ale teraz bol Pierce rád, že sa dokázal postaviť proti Mantonovi. Ako sa ten bastard opováži hovoriť také hnusné veci o jeho mame? Nie je to pravda! Mama vôbec nie je taká.

Vo dverách sa zjavil riaditeľ so sluhom. „Pán Waverly, prišiel po vás bratanec. Poďte.“

Riaditeľ viac nevysvetľoval a zamieril von. Nechal sluhu, aby vzal Pierceovi kufor.

Pierce ako vo sne kráčal za sluhom nadol. Bratanec? Aký bratanec? Nejakých mal, ale nikdy ich nevidel.

Otec nemal bratov ani sestry, a ani rodičov, odkedy zomrela stará mama. Mal len strýka, generála v jazdeckom pluku, ale prastrýko Isaac Waverly stále bojoval kdesi v cudzine.

Matkini rodičia zomreli už pred niekoľkými rokmi, a ani ona nemala súrodencov. Pierce sa zoznámil so svojím bratancom z druhého kolena na pohrebe starého otca Gilchrista, ale otec bol taký nevľúdny k mužovi, ktorý kedysi vlastnil Montcliff, rodinný majetok Waverlyovcov, že ten sa rýchlo pobral. Zdalo sa, že otec nemá veľmi rád matkinu rodinu. Takže ten bratanec asi nebude z jej strany.

Pierce stále dumal, kto to môže byť, keď zazrel muža asi v otcovom veku. Bože, syn prastrýka Isaaca! Pierce si matne pamätal, že s pánom Titusom Waverlym sa stretol minulý rok na pohrebe starej mamy.

„Kde je mama?“ opýtal sa Pierce. „A otec?“

Pán Waverly sa naňho milo usmial. „Vysvetlím ti to cestou,“ povedal a viedol Piercea von. Sluha už nakladal Pierceov kufor na strechu koča a uväzoval ho špagátom.

Pierceovi stiahlo žalúdok. Neznelo to povzbudzujúco. Prečo mama s otcom poslali poňho do školy príbuzného? Nestalo sa niečo?

Keď sedeli v koči, pán Waverly sa spýtal: „Nie si hladný? Pani Waverlyová ti poslala výborný slivkový koláč.“

Pierce mal rád slivkové koláče, ale najprv musí zistiť, čo sa deje. „Prečo ste po mňa prišli? Stalo sa niečo doma?“

„Nie, nič.“ Pán Waverly sa nasilu usmial. „Ale nejdeme do Montcliffu.“

Chlapca sa zmocnila panika. „Kam teda ideme?“

„Na farmu Waverlyovcov,“ odvetil pán zreteľným hlasom, akým hovoria dospelí, keď chcú deti pripraviť na niečo nepríjemné. „Prázdniny stráviš s nami. Nie je to fajn? Budeš jazdiť na koňoch, sľubujem.“

Pierceova panika sa ešte znásobila. „Chcete povedať, že celá naša rodina je na návšteve na farme?“

V očiach pána Waverlyho sa blysla náhla ľútosť. „Asi nie. Tvoj otec... myslí si, že bude najlepšie, keď tieto prázdniny stráviš s nami. Aj tvoja matka s tým súhlasila.“ Zatváril sa neurčito. „Pokiaľ viem, bude ti lepšie na farme Waverlyovcov ako v Montcliffe.“

„Len preto, že otec je studený ako cencúl,“ zašomral Pierce.

Bože, nemal to povedať nahlas, nie pred otcovým bratancom.

Zahanbil sa, ale pán Waverly sa zasmial. „Máš pravdu. Asi to ide ruka v ruke s titulom.“

Pierce si uvedomil, že sa mu tá poznámka celkom pozdáva. Mal rád otvorenosť, najmä u dospelých. A tak sa oprel o opierku a prizrel sa lepšie bratancovi, ktorého ledva poznal.

Titus Waverly sa vôbec nepodobal na otca, nemal také tmavé vlasy ani ostro vyrysované aristokratické črty. Pán Waverly bol svetlovlasý a mal okrúhlu tvár. Bol svalnatý a robustný, ako keby veľa času trávil na slnku. Pierce si zrazu spomenul, že má veľkú farmu plnú dobytky.

Väčšina chlapcov by sa tešila, že môžu stráviť prázdniny na takom mieste, ale Pierce mal astmu. Alebo mal možno Manton pravdu, že je padavka.

„Takže strávim s vami a s pani Waverlyovou celé prázdniny?“ opýtal sa ešte raz Pierce.

Waverly prikývol. „Aj ja mám malého syna. Volá sa Roger a má päť rokov. Môžete sa spolu hrať.“

Pierce divže neodfrkol. S takým malým deckom? „A mama s otcom ma ani nenavšťivia?“ Chcel v tom mať jasno.

„Nie, chlapče, obávam sa, že nie.“

Pierce namáhavo prehltol. Snažil sa byť silný, ale nečakal, že sa s ním rodičia vôbec nestretnú. Iba ak... „Je to preto, že som niečo vyparatil, keď som bol ešte doma?“

„Určite nie. Tvoj otec si len myslí, že bude najlepšie, ak prázdniny stráviš na farme.“

Bolo to hrozné. „Chce, aby som bol ako ostatní chalani,“ povedal vážne Pierce. „Aby som dobre jazdil, strieľal a podobne.“ Neisto pozrel na otcovho bratanca. „To odo mňa chce? Aby som bol odolnejší?“

Waverly zažmurkal, potom sa rozosmial. „Tvoja matka spomínala, že si priamočiary.“

Áno, a asi preto ho nechcú v Montcliffe. Možno preto ho nebudú chcieť ani na farme a otcov bratanec ho bude musieť poslať domov. „Nemám rád kone, a ani malé deti. A už vôbec nechcem ísť na farmu.“

„Rozumiem.“ Pán Waverly nasadil milší tón. „Teraz nemôžem nič zmeniť, ale budeš to musieť, bohužiaľ, vydržať. Radšej mi povedz, čo máš rád. Rybačku? Hráš karty?“

Pierce si prekrižil ruky na prsiach. „Radšej by som bol doma.“

Pán Waverly sa oprel a zapichol doňho skúmový pohľad. „Žiaľ, domov teraz nemôžeš ísť.“

Pierceovi sa neovládateľne roztriasla brada. „Otec ma nenávidí.“

„To určite nie, synak,“ povedal Waverly a znova sa zatváril ľútostivo.

„Môžete mi povedať pravdu. Aj tak už viem, že ma nenávidí.“ Pierce cítil, ako ho v očiach pália slzy a ako sa nimi priam zadúša. „A čo mama? Ani ona ma už nechce vidieť?“

V očiach pána Waverlyho sa zračil smútok, hoci sa nasilu usmial. „Určite chce. Veľmi. Ale otec ju teraz nemôže pustiť.“

„Nikdy ju nemôže pustiť.“ Pierce tupo hľadel von oknom a potom clivo dodal: „Niekedy si želám, aby sme s mamou mohli žiť v jednom z otcových domov sami.“ Uprel rozžiarený pohľad na pána Waverlyho. „Napríklad v Londýne! Mohli by ste sa jej opýtať...“

„V nijakom prípade to neprichádza do úvahy,“ odvetil odmerane pán Waverly. „Jej miesto je pri tvojom otcovi.“

Skôr ako pri synovi?

Znovu si spomenul na Mantonove neprijemné slová: *Myslím, že obaja vieme, čo na ňom videla – len peniaze a šancu stať sa vojvodkyňou. Rýchlo sa naňho prilepila.*

Nebola to pravda. Alebo áno?

To by bratanec vedel – musí predsa vedieť niečo o mame a otcovi, inak by nepovedal, čo povedal. K Pierceovi je priateľský. Azda sa mu dá veriť, že hovorí pravdu.

„Je to tak... že mama sa vydala za otca pre peniaze?“

„Kto ti to povedal?“ opýtal sa stroho pán Waverly.

„Jeden spolužiak.“ Keď pán Waverly vzdychol, Pierce namáhavo prehltol. „Je to pravda, však?“

Pán Waverly si prisadol k nemu a potľapkal ho po pleci. „Či už áno alebo nie, nemá to nič spoločné s tým, čo tvoja matka teraz k tebe cíti. Vlastne mi dala pre teba tento list.“

Vybral z vrečka obálku a podal mu ju. Pierce sa trochu upokojil. Rýchlo rozlomil pečať a otvoril list:

Môj najdrahší Pierce,

Tvoj otec a ja si myslíme, že pobyt na farme Waverlyovcov Ti prospeje a bude to pre Teba zároveň dobrodružstvo. Chýbaš mi, ale som si istá, že sa tam veľa naučíš. Nezabudni mi písať o všetkom, čo tam zažiješ.

Buď dobrý a poslúchaj otcovho bratanca. Hlavu hore. Viem, že môžeme byť na Teba hrdí.

A vždy si pamätaj, že Ťa veľmi ľúbim.

Bozkáva Ťa mama

Piercea zaplavila úľava. Naozaj ho ľúbi. Lúbi ho!

Prečítal list znovu a tentoraz ho vnímal viac. Srdce mu trochu pookrialo. Obsah listu sa niesol v rovnakej dobrej nálade, akú mal aj pán Waverly.

No bol tu jeden riadok: *Viem, že môžeme byť na Teba hrdí.*

Pierce vzdychol. Mama ho ľúbi, a predsa dovolila otcovi, aby ho poslal preč. Prečo? *Veľa sa tam naučíš.* Presne ako otec, aj mama chce, aby nebol zbabelec.

Do očí sa mu tisli slzy, ale potlačil ich. Dobre teda. Už nebude plakať a nebude sa správať ako padavka ani baba. Musí byť veľký a silný, musí sa naučiť jazdiť a biť ako ostatní chlapci.

Lebo mama s otcom ho neprijmú naspäť, kým sa takým nestane.

DECEMBER 1826

1

Tridsaťjedenročný Pierce Waverly, vojvoda z Devonmontu, sedel za stolom v pracovni vo svojom londýnskom dome a prezeral si poštu, kým čakal, kedy príde jeho milenka, ktorú si práve vydržoval. Navrchu kôpky zbadal list napísaný známym písmom a pocítil v hrudi ostrú bolesť, ktorá mu pripomenula list pred mnohých rokov.

Aký bol naivný a hlúpy! Darmo z neho vyrástol silný a odvážny muž, darmo sa stal synom, po akom jeho otec vždy túžil, nikdy viac sa nevrátil domov. Každé školské prázdni-

ny – vianočné, veľkonočné aj letné – trávil odvtedy na farme Waverlyovcov.

A potom ako Titus Waverly so ženou nešťastne zahynuli pri nehode na lodi, keď mal Pierce trinásť rokov, Titusov otec generál Isaac Waverly sa vrátil z vojny domov, aby sa postaral o farmu a Titusove osirené deti.

Hoci Pierce nedostal od svojich rodičov už päť rokov ani jediný list, stále dúfal, že ho napokon pošlú domov. Dúfal márne. To, na čom sa Titus dohodol s Pierceovými rodičmi, prebral Pierceov prastrýko, lebo generál Isaac sa hneď pasoval do roly jeho náhradného rodiča.

Napriek všetkému Pierce až do svojich osemnástych narodenín veril, že sa vráti domov. Až keď sa na maturitnej oslave v Harrowe nezjavil ani jeden z jeho rodičov, pochopil krutú pravdu. Nielen otec ho nenávidel, ale ani matka už nebola na jeho strane. Asi len trpela jeho prítomnosť, kým nebol dosť veľký, aby ho poslali do školy, a potom si aj ona povedala, že ho má už po krk. Mala priveľa starostí s otcom, niečo ešte zaoberať sa synom.

Občas Pierceova bolesť prerástla do hnevu, a neskôr, keď mal dvadsaťjeden rokov, rozhodol sa zájsť domov a pozrieť obom rodičom do očí...

Nie, radšej na to nebude spomínať. Poníženie z odmietnutia ho dosiaľ bolelo. No možno aj to raz prejde a konečne nájde pokoj.

Teda, ak mu ho matka dopraje. Ako hľadel na list, zaľal ruky do pästí. Nie, matka mu ho nedopraje. Otrávil mu detstvo, a teraz, keď je otec mŕtvy a Pierce po ňom dedil, matka si myslí, že na všetko zabudne.

Po pohrebe sa snažila zlepšiť ich vzťah. Keď povedala, že by sa Pierce mal vrátiť domov, opýtal sa jej, prečo to trvalo tak dlho. Prečo až po otcovej smrti? Čakal nekonečné výho-

vorky, ale matka povedala len toľko, že minulosť je minulosť. A že s ním chce začať nový život.

Pierce odfrkol. Pravdaže chcela, ale šlo jej len o to, aby sa dostala k väčšej sume z otcových peňazí.

Dopekla s ňou. Možno sa rozhodla znovu hrať rolu starostlivej matky, ale on už odmietal hrať úlohu jej syna. Celé roky túžil po matke, ktorá pri ňom nebola. Srdce mu za tie roky stvrdlo na kameň. A od otcovej smrti sa ani trochu nezohrialo.

Iba občas, keď od nej dostal list...

Potlačil kliatbu, čo sa mu drala na jazyk, a hodil neotvorený list svojmu sekretárovi pánu Boydovi. Jednu vec sa naučil z posledných listov, čo mu písala, keď bol ešte chlapec: že slová neznamenajú nič. Menej ako nič. A že slovo *láska* je len slovo. „Založ ho medzi ostatné,“ prikázal Boydovi.

„Áno, pane,“ povedal sekretár neosobným, neutrálnym tónom, akoby ho vôbec nesúdil.

Boyd vedel najlepšie, ako sa má správať.

No Pierce pocítil známy prívál viny ako vždy.

Dopekla, má právo pomstiť sa matke za to, čo mu urobila. O dedičstve po otcovi rozhodoval on. Mohol ju vydediť, keby chcel – iný by to určite urobil –, no nechal jej ako vdove dosť služobníctva a peňazí, aby mohla viesť pohodlný život. Nie priveľa – to zasa nie –, ale dosť, aby ho nemohla obviniť, že zanedbáva vlastnú matku.

Dokonca jej najal spoločníčku, ktorá – ako sa ukázalo – sa dokonale hodila na to miesto. Nepoznal ju, nikdy pani Camillu Stuartovú nevidel ani samu, ani s jeho matkou. Matku vlastne nevidel vôbec. Mohla sa voľne pohybovať po Montcliffe v Hertfordshire, keď tam nebol. No keď ta prišiel, aby zariadil potrebné záležitosti, musela zostať vo vdovskom dome a nesmela mu chodiť na oči. Túto dohodu svedomito dodržiavala.

No listy mu posielala naďalej, raz za týždeň od otcovej smrti. Celé dva roky sa hromadili v škatuli, no ani jeden neotvoril. Prečo by ich čítal, keď mu ako malému chlapcovi neodpovedala ani na jeden list?

Mimochodom, určite sú plné ponôb a prosieb o ďalšie peniaze, ktoré teraz spravoval. Nedá jej nič.

„Pane, prišla pani Swantonová,“ oznámil sekretár vo dverách.

Jeho slová vytrhli Piercea zo zamyslenia. „Pošli ju sem.“

Boyd mu položil na stôl akýsi dokument, pretisol sa popri pani Swantonovej a zmizol. Dvere sa za ním zatvorili a Pierce osamel so svojou milenkou.

Eugenia Swantonová mala svetlé vlasy, pekné črty a štíhlu postavu exkluzívnej kurtizány, takže bola jednou z najvyhľadávanejších ľahkých žien v Londýne napriek svojim ponížujúcim začiatkom pobežnice zo Spitafields.

Keď ju Pierce ulovil pred tromi rokmi, predstavovala úctyhodnú trofej, lebo pred ním mala aj vojvodov, dokonca i princov. No v posledných mesiacoch radosť z víťazstva akosi vyšumela. Ani ona nedokázala potlačiť nepokoj v jeho duši.

Teraz si ho pozorne premeriavala. Všimla si jeho dokonalý večerný úbor a usmiala sa. Pomaly si stiahla rukavičky, čím mu dala najavo, že môže robiť, čo si zmyslí. Napríklad prehnúť ju cez stôl a zmocniť sa jej odzadu.

No dnes večer sa tváril chladne.

„Volal si ma?“ zapriadla zamatovým kultivovaným hlasom, ktorý ho na nej zaujal natoľko, že pri nej vydržal dlhšie ako pri iných milenkách. Mala niekoľko dobrých vlastností a okrem toho bola múdra.

Ale...

Pierce vedel, že bude nasledovať divadielko, a tak radšej vstal, obišiel stôl a vtisol jej bozk na červené líce. „Sadni si, Eugenia,“ zašomral a ukázal na stoličku.

Stuhla a zdvihla upravené obočie. „Netreba. Vydržím to aj postojacky.“

Pierce tlmene zakľal. „Ako sa...“

„Nie som mechom udretá, to ti je jasné,“ precedila. „Dobre viem, kedy muž začína strácať záujem.“

Vyzerala sklamaná, ale nie zatrpknutá, čo ho prekvapilo. Keď sa rozchádzal s inými milenkami, nešlo to vždy hladko.

Jeho rešpekt k Eugenie ešte väčšmi vzrástol. „Výborne.“ Vzal zo stola akýsi papier a podal jej ho.

Narýchlo po ňom prebehla očami a pri posledných riadkoch sa jej rozšírili. „Si veľmi štedrý.“

„Dobre si mi poslúžila,“ netrpezlivo pokrčil plecami, aby to už mal za sebou. „Prečo by som nemal byť štedrý?“

„To je pravda.“ Vložila si dokument do kabelky. „Tak ti ďakujem.“

Pierce bol rád, že to prebehlo tak hladko. Vstal a otvoril jej dvere. „Bolo mi ctou uzavrieť s tebou obchod, Eugenia.“

Tie slová ju zastavili. Uprene sa mu zahľadela do očí, až mu to bolo nepríjemné. „V tom spočíva tvoj problém. Vždy bol medzi nami len obchodný vzťah. Intímny obchodný vzťah, tak sa to dá nazvať. No obchod nezahrieva telo počas chladných zimných nocí.“

„Naopak.“ Trochu sa usmial. „Myslím si, že som ťa zohrieval veľmi dobre.“

„Hovor za seba.“ Podišla k nemu ladnou chôdzou vydržiavanej ženy. „Mám ťa rada, preto ti dám radu. Myslím si, že si ku mne ochladol, lebo si sa ma prejedol. Predpokladám, že moja nasledovníčka ťa zahreje, ba možno ti dá aj viac.“

Pierce sa naježil. „Chceš povedať, že sa ožením?“

Eugenia si natiahla rukavičky. „Chcem povedať len toľko, že by si mal nejakú pustiť nielen do svojej postele, ale aj do svojho chladného srdca. Či z nej urobíš svoju manželku ale-

bo milenku, v posteli je vždy teplejšie, ak tam človeka zohrieva aj niečo iné okrem sexu.“

Pierce potlačil ston. „Nikdy som netušil, že si taká romantická.“

„Ja? Nikdy.“ Potľapkala si po kabelke. „Toto je pre mňa romantické. A práve preto poskytujem také rady. Keď sme sa zoznámili, myslela som si, že obaja žijeme len pre potešenie, bez citového vzťahu.“ Hlas jej znežnel. „No mýlila som sa v tebe. Nie si taký. Len si na to ešte neprišiel.“

Usmiala sa, zavlňila sukňami a vyšla von.

Pierce za ňou trpkó hľadel. Smutné, pomyslel si. Dovoliť svetaskúsenej žene, aby odhalila jeho vnútro.

Matróny panikárili, keď sa prihováral ich nevinným dcéram, a jeho aférky sa tak často objavovali v novinách, že jeho bratanec Waverly pre pobavenie zbieral výstrižky, hoci potešenie bolo pre Piercea vedľajšie. Používal ho ako jedinú zbraň, ktorú mal, aby zničil rodinnú povesť. Aby sa odplatil rodine, ktorá ho odvrhla.

Vyšiel z pracovne a pobral sa do salóna, kde stál jeho klavír, čo mu otec kedysi zakazoval. Sadol si a začal hrať skladbu od Bacha, pri nej sa často zbavoval pochmúrnej nálady a citov, ktoré neukázal, keď bol vetroplach a rebel.

Taký bol až do otcovej smrti. Potom sa mu rebelantstvo začalo zdať plytké. Nič neriešilo ani preň neprišiel o svoje dedičstvo. A nikdy mu nikto nevysvetlil, prečo ho odvrhli. Nedávalo to zmysel.

A práve to ho popudzovalo, preto tomu túžil prísť na ko-reň. Chcel to pochopiť, na tom jedinom mu záležalo. Až vtedy bude triumfovať. Získal majetok, kým bol ešte mladý, aby z neho niečo vybudoval, no to nebolo, v čo dúfal.

Pravdaže, teraz bol vojvoda a ľudia od neho čakali, že zmení prístup k životu. Že sa ožení. Ale ako môže? Keď sa muž ožení, musí znášať vrtochy manželky aj detí. On vyras-

tal a trpel vrtochy svojich rodičov, nevymení teraz jedno väzenie za druhé.

No nič, zatiaľ všetko zostane po starom. Dnes večer ho čaká opera a potom si pohľadá novú milenkú. A život pôjde ďalej. Možno ho nepokoj časom opustí.

Vstal od klavíra a zamieril k dverám, keď sa v nich zjavil Boyd s vážnym výrazom na tvári.

„Prišiel vám expresný list, pane. Z Montcliffu.“

Pierce stuhol. Jeho správca Miles Fowler nikdy neposielal expresné listy, takže to musí byť súrne.

Napočudovanie list, ktorý mu podal Boyd, nebol od Fowlera, ale od matkinej spoločníčky. Pani Stuartová mu nenapísala celých šesť mesiacov, čo preňho pracovala, takže ho naozaj prekvapil.

Srdce mu búchalo, keď ho otvoril.

*Vážený pane,
prepácte mi toľkú nástojčivosť, ale mala by som Vás informovať,
že Vaša matka je veľmi chorá. Ak ju chcete vidieť, kým ešte nie je
neskoro, mali by ste hneď prísť.*

S úctou

Camilla Stuartová

Pocítil, ako mu pri tej správe naskakujú zimomriavky. Pierce si o matkinej spoločníčke urobil dobrý dojem na základe jej odporúčaní aj podľa toho, ako ju vychvaľoval sám Fowler. Mladá vdova bola praktická otvorená nezávislá žena, ktorá by nepriznala ani za svet, že situáciu nevláda.

Určite nie je hysterka, ktorá holduje teatrálnym výlevom. Ak píše, že matka je veľmi chorá, asi už smrť čaká za dverami. A čokoľvek sa medzi nimi stalo, nemal by zostať ľahostajný.

„Boyd, zbaľte mi veci a pošlite ich do Montcliffu. Hneď tam vyrážam.“

„Je všetko v poriadku, pane?“ opýtal sa Boyd.

„Asi nie. Moja matka ochorela. Dám vám vedieť viac, keď tam budem.“

„Čo mám povedať vášmu prastrýkovi?“

Dopekla. Waverlyovci ho čakali o niekoľko dní; prázdniny dosiaľ trávil s nimi. „Odkáž prastrýkovi Isaacovi, že tam na Vianoce prídem, ale teraz nemôžem nič sľubovať.“

„Dobre, pane.“

Pierce si uvedomoval, že jeho prastrýko Isaac a jeho druhostupňová sesternica Virginia sú jeho skutočná rodina. A jeho matka je len žena, ktorá ho priviedla na tento svet.

Mal by ju opustiť v smrti, tak ako ho ona opustila v živote. No stále jej bol niečo dlžný za tie prvé roky, kým ho neposlali do školy. Stále jej dlhoval za to, že ho porodila. Musí jej preukázať poslednú službu.

No nič viac. Už dávno stratila právo na jeho lásku.

2

V útulnom salóne vdovského domu v Montcliffe Camilla práve zašivala spodničku a pozorne sledovala svojho šesťročného syna Jaspera. S doširoka otvorenými modrými očami sedel v lone lady Devonmontovej a čakal, kedy mu začne čítať.

„Čo si prečítame?“ opýtala sa lady Devonmontová. „Popolušku?“

„To je hlúposť,“ odvetil zápalisto Jasper. „Princovia sa neženia s dcérami sluhov.“

Camilla potlačila úsmev a napravila si okuliare na nose. Lady Devonmontová mala rada nemecké rozprávky, lebo jej matka bola Nemka, ale Jasper neprejavil takú záľubu. Okrem toho nemal rád v rozprávkach ani dievčatá, no u chlapca v jeho veku to nebolo žiadne prekvapenie.